

BEFRI MORMOR

Af samme forfatter – bl.a.:

Befri Sigurd

Befri Mister Chan

Drengen der ville kunne noget (bare noget)

Doktor Kolds testamente

Doktor Kold og spøgelsesmaskinen

Doktor Kold og eventyrspejlet

Vild flugt

Vild ferie

Vild panik

Vild jagt

Vild gift

Vild ø

Jagten på den talende hund (*m. Morten Dürr*)

Jagten på elverguldet (*m. Morten Dürr*)

Bo Skjoldborg

**BEFRI
MORMOR**

Forlaget
Werther

BO SKJOLDBORG

BEFRI MORMOR

© 2019 Bo Skjoldborg og Forlaget Werther

Omslagsdesign: Patrick Steptoe

Tryk: Scandinavian Book A/S

1. udgave, 2019

ISBN: 978-87-93389-47-2

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copydan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Seriebog 3: **Befri mormor** er en selvstændig historie i 'Befri'-serien.

Kontakt Forlaget Werther:

(+45) 29 80 34 62

kontakt@forlagetwerther.dk

www.forlagetwerther.dk

INDHOLD

Red mormor	7
Sørøverkisten	16
Pigen med dragen	22
Stik mig 30 millioner!	33
Ventetid ... og et chok	43
Kæmpedamen Bibi	47
Kamp med gamle fjender	58
Når hjertet er godt	66
En uventet gæst	71
Fanget i natten	81
Aflever, aflever!	90
Turen går til ...	97
Speederen i bund	101
Fang flyet	107
Klar, parat ... karate-yoga!	114
Mormor må ikke dø	117
Så længe hjertet slår	122

RED MORMOR

“Vi redder mormor,” sagde jeg. “Vi finder et nyt hjerte til hende. Ikke, Pede?” Jeg så forventningsfuldt på ham.

Det var en råkold eftermiddag sidst i oktober. Vinden flåede i træerne. Fik de brune blade til at rasle.

Min storebror og jeg var på vej hen til hospitalet. Bygningen hævede sig som en kæmpe, gråsort gravsten foran os. Pede gik med lange skridt, mens jeg trippede ved siden af for at følge med.

Han svarede ikke. Han rørte bare forsigtigt ved en bums, han havde i panden. Den var på størrelse med et dueæg – fik ikke ligefrem hans hvide computerfjæs til at se sundere ud.

Han trak på skuldrene.

”Jeg ... øh, aner det ikke, Tipi,” mumlede han. ”Det er nok ikke så let at finde et nyt hjerte. Slet ikke til mormor.”

”Har hun da et specielt hjerte?” spurgte jeg.

Jeg kendte svaret. Mormor havde et to-talt flinkt hjerte.

Jeg viste Pede den annonce, jeg havde fundet på min telefon derhjemme; da jeg googledede ’nyt hjerte til mormor’. Der stod:

Fremtidens hjerter til fremtidens mennesker

Nedenunder stod adressen på en butik plus en masse tekst. Teksten handlede om, at man kunne købe et nyt hjerte dér, hvis man manglede ét.

”A-hva’?” Pede rynkede brynene.

”De har et nyt hjerte til mormor,” forklarede jeg. ”I deres butik.”

”Tror du, det passer til mormor?”

”Yes. Mormor skal nemlig være her i

fremtiden. Ligesom de skriver.”

Han sukke. Klappede mig på håret med et mærkeligt trist udtryk i ansigtet.

Vi gik igennem indgangen og fortsatte hen til elevatoren. På 14. etage spurgte jeg en sygeplejerske om vej til mormors stue. Pede pillede næse.

”Hvad hedder jeres mormor?” spurgte sygeplejersken. Hun havde hestehale. Så flink ud.

”Mormor Svensson!” sagde jeg.

”Ida Svensson,” rettede Pede mig og gloede omhyggeligt på noget på sin pegefinger. ”Man hedder ikke mormor til fornavn, Tipi.”

”Så ligger hun på stue 7.” Sygeplejersken smilede og pegede. ”Fortsæt henad gangen og til venstre. Så finder I jeres mormor.”

Vi gik derhen.

Men vi kunne overhovedet ikke finde hende – ikke først.

I stue 7 lå der nemlig en oldgammel dame med tyndt, hvidt hår. Hun kom med en

masse gurglelyde ... som om hun var ved at blive kvalt. I slim.

Jeg gyste.

Så gav det et sæt i mig, fordi der faktisk var en person mere i rummet. Vedkommende lå halvt skjult bag et blåt forhæng. Man kunne kun se fødderne.

Tæerne ...

Med lange, gule negle.

Var det mormors tæer?

Forsigtigt trak vi forhænget til side. Det var nok bedst ikke at vække hende, hvis det var mormor. Folk med slidte hjerter havde brug for deres søvn.

Det var ... mormor! Hun var svær at genkende i den hvide hospitalstrøje. Normalt var hun i lyserødt gymnastiktøj, fordi hun gik til karate-yoga.

Med ét slog mormor øjnene op. Hun smilede og prøvede at sætte sig op i sengen. Det gik ikke så godt. Hun blev liggende.

"Hej med jer, boys," hviskede hun så lavt, at det lød lidt som en utæt cykelslange.

"Kom, træk stolen med hen."

Vi hev lænestolen skramlende over gulvet. Satte os på armlænet tæt ved siden af hinanden.

"Så I to guys fik lige lyst til at hilse på jeres gamle mormor," hviskede hun stadig med cykelslangestemmen. "Det var da dejligt."

"Hej, mormor." Pedes blik flakkede, som om han ledte efter en dør at spæne ud ad.

"Hey, mormor." Jeg gjorde mig umage for at lyde frisk. "Skal vi lægge arm?"

Mormor klukkede. Luft-kluk.

"Vi har snart et nyt hjerte til dig," udbrød Pede skingert. "Tipi fandt det på nettet."

"Jep. Vi skal bare hente det," sagde jeg.

"Det lyder godt nok dejligt." Mormor blinkede til os. "Hvor finder I mon sådan et fint hjerte henne?"

"Altså, det er en reklame for en butik." Jeg snøftede. "De sælger hjerter til fremtidens mennesker."

Mormor kom til at hoste. Hun hævede sig op på albuen.

”Er du ok, mormor?” Jeg skuttede mig.

Men hun blev bare ved med at hoste.

Hostede.

Det rykkede i hele den gamle krop.

”Åh nej. Du må ikke ... have det dårligt,” gispede Pede.

Omsider fik hun styr på sin hoste. Hun rømmede sig et par gange og lagde sig igen på ryggen. Hun så træt ud.

”Jeg skal nok klare den, boys,” sagde hun og prøvede at lyde rolig. ”Jo jo, jeg har prøvet det, der var ... lige så slemt.”

Pede og jeg nikkede.

Mormor løj. Intet var lige så slemt som et slidt hjerte! Det sagde mor og far. Mor var endda begyndt at græde. Der fandtes nemlig ikke nogen kur. Mormors hjerte duede simpelthen ikke mere.

”Vi skaffer et nyt hjerte til dig!” sagde jeg med en klump i halsen.

Pede nikkede, så hans hoved var ved at falde af. "Yes yes!"

"Så find et rigtig pænt ét," svarede hun. "Hvis jeg skal have nyt hjerte, kan det lige så godt være pænt. Måske et stribet."

Vi fnisede.

Jeg gav hende en highfive og tænkte, at det var klart, hun gerne ville have et røvfedt hjerte.

Så bad mormor mig række hende en blyant og en blok. Det lå på et lille bord ved siden af. Derpå griflede hun løs. Hun viste os sedlen. Der stod:

Find skatten på loftet

Pede og jeg rynkede panden.

"I husker måske, at jeg arbejdede i en bank? Før jeg blev pensionist," sagde hun.

"Ja ja," svarede jeg.

"Klart," sagde Pede.

"Når man arbejder i en bank, er der guld nok," fortsatte mormor. "Tag hjem til mig.

Gå op på loftet. Der ligger min skatteki...”

Hun tav.

Pludselig begyndte hun at snorke.

Midt i en sætning.

Mormor faldt i søvn, mens hun talte med os. Hun lå bare lige der – på ryggen med åben mund. Hendes hud lignede pergamentpapir.

Jeg kom til at fryse.

”Vi må hjem til mormor,” sagde jeg hæst. ”Der ligger hendes penge. Så vi kan købe det nye hjerte.”

Vi rejste os fra armlænet.

Lynhurtigt trak jeg et hår ud af hovedet på mormor.

Hun slog forskrækket øjnene op.

”Av,” mumlede hun. ”Sødeste Tipi, hvorfor hiver du mig i håret?”

”Vi har brug for dit DNA,” svarede jeg og puttede omhyggeligt håret i bukselommen. ”Dit DNA er i håret. Og hvis du vil have et nyt hjerte, skal det passe til dit DNA. Det stod i annoncen på nettet.”

"Okay." Mormor gable.
Hun faldt atter i en dødlignende søvn.

SØRØVERKISTEN

Loftsrummet var fyldt med en masse gammelt skrammel. Og der var også rime- lig mørkt. Det eneste lys kom fra det lille tagvindue i skråtaget.

Vi trådte fra stigen op på træplankerne. Vi masede os ind i rodet. Men vi sad hurtigt fast imellem et spisebord og et skab med et spejl på.

”Hvad er DNA egentlig?” spurgte Pede henkastet.

”DNA er en speciel kode inde i hvert eneste menneske,” forklarede jeg. ”DNA- koden bestemmer alt muligt – både hvor- dan du ser ud, og hvordan dit hjerte vir- ker.”

”Og mit hår!” sagde Pede tørt.

”Jeps. Også dit hår.”

Han skar ansigter til sig selv i spejlet. Han lignede en vampyr, fordi han var så hvid. Manglede bare kisten.

"Hvor tror du, skatten er?" spurgte jeg og gloede rundt på dyngerne af ragelse.

Men han blev bare ved med at stirre på sig selv i spejlet. Mor sagde, at det var, fordi han var i puberteten. Så spejlede man sig hele tiden. Pede var 14 – to år mere end mig.

"Skatten, Pede," gentog jeg irriteret. "Vi skal finde mormors guldskat. Så vi kan betale for hendes nye hjerte."

Han glippede søvnigt med øjnene.

Vi ledte imellem alle madrasserne, reolerne, papkasserne, plastikposerne, puderne, bøgerne, tegneserierne ... og en masse andet møg. Alt var megastøvet.

Jeg kom til at nyse.

Pede hev et fuglebur frem og undersøgte bunden. Dér kunne der sagtens være skjult en røvfuld 1000-kronesedler, sagde han. Nul monetos! Ærgerligt smed han fuglebu-

ret oven på en bunke tøj.

Bagefter tjekkede vi en af plastikposerne. Men der var bare en masse fotografier og en lysestage.

Jeg gloede opgivende rundt.

Pludselig fik jeg øje på noget, der stod gemt helt inde i en krog. Det lignede en ... sørøverkiste!

"Hey, Pede!" råbte jeg henrykt. "Skatten er her!"

Han kom hurtigt hen til mig.

Med hjertet i halsen fjernede vi et tonning for at komme tættere på. Kisten var stor og brun med sorte jernhængsler. Der hang en hængelås på den ene side.

Vi forsøgte at løfte låget. Det var alt for tungt ... eller også var kisten låst.

"Shit. Hvordan åbner man?" spurgte jeg.

Pede trak på skuldrene.

"Måske kan vi bruge dynamit," foreslog jeg.

"Eller sige 'Sesam luk dig op'," sagde

Pede ivrigt. "Ligesom i eventyret 'Abdul og de 30 røvere'."

Vi prøvede os frem.

"Sesam, luk dig op," råbte han af sine lungers fulde kraft.

Og jeg hvinede. "Kuk-kuk. Krudt og klunker."

"Tissemand," skreg Pede. "Lorte-øre."

Men der skete intet.

Nada.

Sørøverkisten stod bare mørk og ubevægelig.

Så fandt min storebror en hammer i en af poserne.

"Øh, tror du, det er o.k., at vi smadrer låsen, Pede?" spurgte jeg tøvende. "Vi kan også ringe til mormor. Måske ligger der en nøgle et sted."

"Hun sover sgu da," svarede han. "Du så hende selv. Hun var helt væk."

Jeg skuttede mig ved tanken. "Okay så."

Pede hamrede løs på kistens hængelås

med hammeren.

Og det var åbenbart lige det, der skulle til. Snart lød der en dyb knagen efterfulgt af et brag. Låget sprang op og slog imod siden af kisten.

Vi kiggede ned i den.

Jeg gispede.

For kisten var fuld af guldskatte! Både halskæder, armbånd, brocher, fingerringe ... og hvad sådan noget nu hed. Det hele skinnede.

Pede gloede på mig. Hans blik var fjernt, som om han slet ikke så mig. Forsigtigt lagde han hammeren på gulvet.

"Øv," sagde han. En masse rådne smykker."

"Tror du, de er noget værd?" Jeg tog en halskæde op. Den funkledede.

Pede rynkede brynene. "Nok et par hundrede. Plus-minus."

"Eller tretusinde," foreslog jeg og spekulerede på, om man mon kunne købe et nyt hjerte for tretusinde.